

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789878880/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

en del små behændighedskunster; i min glade stæning gav jeg nu disse tilbudste, hvilket morede de andre børn og selv Heiberg og hans moder meget. Med en inderlig hjertelighed bad hun mig komme til sig, så ofte jeg vilde, »hvis det kan more Dem,« lagde hun til, »at tale med en ældre kone som mig.« Men dette kunne just more mig og kun dette; thi i de yngres selskab var jeg altid tilovers. En fornuftig samtale mellem de ældre, hvor jeg kunne sidde som tilhører, dette tørstede jeg formeligt efter.

Siden hin aften besøgte min søster og jeg fru Gyllembourg, så ofte det lod sig gøre; og jeg måtte tit høre af Amalie, at når jeg bare kunne sidde og tale gammelt, som hun kaldte det, med fru Gyllembourg, så var jeg fornøjet. Og virkelig forstod denne ældre veninde at løse mit tungebånd, så at jeg uforbeholdent ytrede mig i hendes nærværelse. Ligeledes mindes jeg med glæde vore vandring, når vi i de mørke vinteraftener blev fulgt hjem af Heiberg, holdende ham hver under sin arm. Han har ofte senere i spøg talt om den mærkelige forskel i de to unge pigers underholdning ved disse lejligheder. Jeg havde en stor interesse for alt i naturen; især grublede jeg meget over stjernehimmels utallige kloder og var udtømmelig i spørgsmål til ham om disse. På sin ejendommelige klare måde tilfredsstillende han nu min videbegærlighed, og hvad han således lærte mig, var ofte genstand for flere dages grublen, når jeg atter gik ene. Mine spørgsmål blev imidlertid uophørligt afbrudte af min søsters snaksomhed, idet hun på sin side var udtømmelig i at fortælle ham om danseskolens mærkværdigheder. Dette mærkede jeg nok kedede ham, og det bedrøvede mig for hendes skyld, thi jeg holdt af denne eneste af mine selskender, med hvem jeg levede et søsterligt liv. De andre kendte jeg næppe.

Herman så med en vis skinsyge på disse hyppige besøg hos fru Gyllembourg, men fandt sig dog i, at de fortsattes. På vore aftenvandring bemærkede jeg hans spejdende nærværelse, idet han snart gik bag efter, snart i afstand, snart tæt ved, snart på den ene, snart på den anden side af os, altid i en slags forklædning, snart sammenbøjet, snart som en lille gammel mand, snart som en høj i ilfærdig gang, snart med stok, snart uden, alt for at jeg ikke skulle genkende ham. Men mit skarpe blik opdagede ham dog straks, og dette satte mig i en pinlig uro, så jeg gik tavs og med